एकविंशीमाह। "उपावरोह जातवेदः पुनस्त्वम् [८]। देवेभ्यो हव्यं वह नः प्रजानन्। आयुः प्रजाꣳ रयिमस्मासु धेहि। अजस्रो दीदिहि नो दुरोणे" इति। हे जातवेदः पुनरपि त्वम् उपावरोह अरण्योः सकाशात् भूमाववतर। अवतीर्य्य च प्रजानन् अस्य देवस्य इदं हविरिति प्रकर्षेण जानन् नोऽस्मदीयं हव्यं देवेभ्यो वह प्रापय। आयुरादिकमस्मासु सम्पादय। अजस्रो निरन्तरं वर्त्तमानस्त्वं नः दुरोणे अस्मदीये गृहे दीदिहि दीप्यस्व। एतस्य विनियोगमापस्तम्ब आह, उपावरोह जातवेद इति निवर्त्तमानमभिमन्त्रयत इति॥

द्वाविंशीमाह। "तमिन्द्रं जोहवीमि मघवानमुग्रम्। सत्रादधानमप्रतिष्कुतꣳ शवाꣳसि। मꣳहिष्ठो गीर्भिरा च यज्ञियोऽववर्त्तत्। राये नो विश्वा सुपथा कृणोतु वज्री" इति। तं प्रसिद्धमिन्द्रं जोहवीमि आह्वयामि। कीदृशमिन्द्रं मघवानं धनवन्तम् उग्रं शत्रुषु तीव्रं शवांसि सर्व्वाणि बलानि सत्रादधानं सदा धारयन्तम् अप्रतिष्कुतं कुतोऽपि प्रतिपक्षरहितम् इदृशम्। इन्द्रः मंहिष्ठः अतिशयेन पूज्यः यज्ञियो यज्ञयोग्यश्च सन् गीर्भिरस्मदीयाभिः स्तुतिभिः आववर्त्तत् पुनः पुनरावर्त्तमानः सन् वज्री वज्रयुक्तः विश्वा सुपथा सर्व्वान् सुमार्गान् नः राये अस्माकं धनलाभाय कृणोतु करोतु। अयं मन्त्रः ऐन्द्रे कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥

त्रयोविंशीमाह। "त्रिकद्रुकेषु महिषो यवाशिरं तु विष्णुभस्तृपत्। सोममपिबद्विष्णुना सुतं यथावशत्। स ईं ममाद